

588

Karşıda kavayıklar aduğlar
Sızda oynar ballıklar
Yarın sınıya çıkmış
Kuşunun nâlayıklar

579

Karşıda kara senin
Zülfünü buran senin
Bana celiñ kâr emez
Boynunu buran senin

580

Karşımda bakars bakars
Canımı yakars bakars
Kâfir sen esleme eyemdi
Gözümde sakars bak ersi

581

Karşıda kâşâ yıldızaşar
Kuyruğu ucunu kümbüzlişar
Seni bağdan kayırdım
Dilensin gece gündüzlişar

582

Karşıda kuzu gördüm mişeyim
Töyün kuzuyu gördüm mişeyim
Şeftali bende bende yüz
Seni bende bende bende yüz

583

Karşıda kuzu kapımız
Karıya yapımız
Karıya yapımız

584

Karşıda herik edenler
Saparı sol dıgenler
Ah çekün kan tükürün
Yarı yarıden edenler

579

Karşıda çam ağlar
Ay buluda kavuşur
Cok bulduklar bulduklar
Yarım yarım kavuşur

585

Karşıdan hindi gelir
Afina hindi gelir
Eski yar kalk köşen nes
Yenişil şimdi gelir

586

Karşıda karambül aduğlar
Başı belâsi dübülevişar
Sen şakıbenkâşiyim
Gıgen yatağı dübülevişar

587

Karşıda gül kırmızı
Töyün kuzuyu gördüm mişeyim
Şeftali bende bende yüz
Seni bende bende bende yüz

588

Karşıda herik edenler
Saparı sol dıgenler
Ah çekün kan tükürün
Yarı yarıden edenler

MESUL MÜDÜR : Bâzâr Bâbî Bilginer

174

ÇORUMLU

Çorum Halkevi Dil, Tarih ve Edebiyat komitesi çıkarır

Yıl : 2 15 TEMMUZ 939 Sayı : 16

CORUMUN FOLKLORUNU

DERLEMEK MESELESİ

Mahmud Ragıp Kösemihal

Çorumun folkloru ile temas etmek üzere bu güzel yurt parçasına gelmiş olan Ankara Devlet Konservatuarı folklor derleme heyetinin bir ferdi olmak, heyeteki diğer arkadaşlar gibi şahsını da şerefleştirmiştir. Çorumda folklor için bizden evvel çalışan yerli meraklılar az da olsa bulunmuş, yani böyle bir rekor başkalarınca kırılmış, fakat musiki folkloru için bu muhterem vatan köşesine gelen ilk heyet biz olduk ki böyle bir birinciliğin mübahî olduğumuz hizmet şerefini tetvic etmesi biz naziz ilim hizmetkârlarını ayrıca gururlandırdı.

Yeşil yaylalar ortasındaki sıcağın yuvalarda konuksever insanların gördük ilme yardım için gönüllerini açan samimi arkadaşları kazandı. Böyle şeyler insanda öyle duygular uyandırıyor ki tasvirine kalkışacak yerde susmak daha kuvvetli bir ifade yolu olacaktır. Büyük duyguları küçük cümlelere sığdırabilmek kudretli sanatkârlığın karihası elinde kaldıkça bizler için en emin duyguların ifadesi sükût olabilir. Çorumlulara ne kuvvette müteşekkik kaldığımızı anlamak isteyenler yanımıza gelinler, bakışlarımızdan bu duyguyu belki daha iyi anlarlar ; fakat

ne yazık ki o da şimdilik mümkün olmayacak, şu satırlar çıktığı zaman istemiye istemiye aralarından uzaklaşmış bulunacağız.

Çorumlu mecmuasının ilim adamlarımızdan başka gençlikçe de okunduğunu düşünerek onlara folklorun memleketimizdeki başlangıcı hakkında ve mevzuun ehemmiyetine dair bir iki noktayı hatırlatmakla söze başlamak isterim.

Bizde folkloru ictimai bir mevzu olarak ilk ele alan âlim Ziya Gökalp olmuştu. Ahmed Vefik paşa Necip Asım, Fuad Köprülü gibi bilginler halk edebiyatına dikkati celbederken Macar türkoloğu Dr. Kunoş İstanbulda çıkan Türk halkiyatı kitabında türkülerini derlemek lüzumuna da işaret etmiştir. Bu sıralarda musikiciler henüz musiki folkloruna el sürmemişlerdi. Rauf Yekta merhum bile yolun uzağında kalmıştı. Türk musikicilerinin Anadolu sesine kulak kabartmağa başlamaları tarihi takriben 1920 dir. Fakat Avrupalılardan bir iki kişi daha evvel yurdu muza gelerek birer miktar türküyü fonografa aldılar. Bu arada Alman Luschan Adana civarındaki Zencirlide bir kaç türküyü yerinde kovanlara doldurdu, kötü surette notaya geçirilmiş suretlerini de

Almanyada neşretti. Bu gibi teşebbüsler bir Türk musikiciler için birer ikaz vesilesi oluyordu. Nihayet biz de harekete geçtik, propaganda başladık.

Yukarıda isimlerini saydığım Türkiyatçıların temennilerine katıldık. Acıklıktan sofraya oturulamıyacağı gibi, böyle bir «temenni ve ikazlar» devresinin açılmasından önce de fiili çalışmalara geçmek mümkün olamazdı. Yol gösterenlerden Ziya Gökalp «Halkiyat» tabirini kullanmıştı, 1927 de onun yerine «Halk Bilgisi» kelimesi geçti, fakat bu gün - bütün dünya ilim dilinde olduğu gibi bizde de - beynelmilel «folklor» sözü tercih edilmiş bulunuyor. Musiki halk bilgisine «Musiki Folkloru» diyoruz. Bu nisbeten her yer için genç olan ilim, halk türküsü, oyun ve çalkılarını derleyip tedkik ve neşretmekle uğraşır; neşri mümkün olmayan malzeme ile türkü arşivleri ve çalgı müzeleri kurulur. [1] Musiki folklorunun her memleketeye göre ister istemez az çok değişen muayyen metodu bulunduğu gibi «alıcı gramofon» oyunları tesbitte

[1] Türkülerden yeni eserleri için kompozitörler de istifade ederlerse de bu sanat işi şüphe yok ki folklorun hariç kalır.

elzem «alıcı sinema» ve buna imkân yoksa «fotograf» gibi âletlerden de istifade eder. Kırık oyun havalarını yazmağa nota kifayet ettiği halde, Türkiye folkloruna has olan, hele uzun havaları tesbitten nota acizdir. Bu itibarla bizde gramofonsuz musiki folklorculuğu etmeğe imkân yoktur. (Çorumlu mecmuası kabul ederse bir iki makale ile musiki folklor metodunun anakaidelerini gençlere kısaca bildirmeğe çalışırım.)

Musiki folklorunun ikinci tabikat devresi de bizde başladı ki işte bu esas hareketin tarihi Cumhuriyet devrine düşer. Acemilik devrine aid ilk çalışmalar olarak İstanbul konservatuarı derlemelerinin ilk defterlerini göstereceğiz. Ozamanki fonograf disklerinin iyi olmadığı zamanla bozulmaları neticesinde anlaşılmıştı. Bu bir ders oldu. Teşekkür edelim ki disklerdeki parçaların vaktinde notaya geçirilmesine dikkat edilmişti. Devlet işe Ankara konservatuarında müdahale etti. İlk «Devlet folklor arşivi» 1937 de kuruldu; Kurumun ilk derleme seyyahatı o sene, ikinci seyyahat ertesi sene, nihayet Çorum ilinin kaza ve köylerine teşmil edilen üçüncü derleme seyyahatı bu yıl yapıldı. Yeni

teknik vasıtalar mükemmeldir. Akimülâtörleri elektrik olan bir merkezde doldurulmak şartıyla, elektrigi olmayan kasaba ve köylerde de kullanılıyor. Bundan daha mükemmel bir âlet daha küçük ve hafifin icad edilmesile elde edilmiş olacaktır ki böylesine de galiba elektrigin bütün köylerimize girdiği tarihte kavuşacağız. Fen her sahada dev adımları ile ilerlediği bir asırda folklorcuların çanta kadar küçük fonograf «alıcı makine»lerine ne kadar muhtaç olduklarını böylelerini yapmak yolunu ve ucuza maletmek çarelerini fonograf fabrikaları ne yazık ki hâlâ düşünmediler.

Devlet Musiki Folklor arşivinin tertip ettiği derleme gezileri İstanbul konservatuarının vaktile tertip ettiği gezilerden daha esaslı neticeler elde ederek, kendi arşivine yani «ses müzesi» ne malzeme topluyor. Plaklar teksir edilip satılığa çıkarılmıyacaktır. İçindekiler notaya geçirilecek, kendileri de diskotekler halinde numaralanarak artislerin ve ahfadın tetebbüüne açık bulundurulacaklardır.

Yukarıda folklor hareketinin tekâmülüne aid şu ilk iki safhadan bahsettik :

A) Teşvikçi, hazırlıkçı ve me-

todlara aid didaktik mahiyette neşriyatın uyandırdığı alâka ;

B) İlk derleme işinin tek merkezden çıkarılan gezici heyetler tarafından başlatılması.

İlk safha olmadan folklor sevgisi uyanamazdı. İkinci safha ise yurdun her semtine teşmil edilen kısa vadeli gezilerle umum Türk müsiği folkloru hakkında ilk bir mukayeseli bilgi temin eden, böylece en orijinal ve üzerinde durulması gerekli semtleri bulmaya yarayan bir nevi sondaj hareketi gibi olacaktı.

Fakat tekâmülün bir de asıl ve üçüncü safhası var ki şudur : Her vilâyet merkezi kendi folklorundan mes'ul gençleri yetiştirmeli, Halkeyleri böyle bir iş için gerekli masrafa katlanmalı ve Ankaradaki arşiv merkezi ile sıkı bir tebirliği kollamalıdır. Yani mahallî teşkilât yapılarak bu yoldan her vilâyet kendi türkülerini ve oyunlarını makinelerle tespite, taramağa koyulmalıdır. İşte asıl beklenen hareket safhası budur. Biz gezerken yalnız ilk derlemeleri yapıyoruz, aynı zamanda alâkalı gençlere ve öğretmenlere makinelerimizi de tairi ediyor, kullanırken gösteriyor ve - bu yazımla yaptığımız gibi - mevzuun ehemmiyetini

propağanda etmeğe çalışıyoruz. Sorulacak suallere Ankaradan cevap vermeğe de her zaman hazırız... Alaturka ve alafranga musikilerin, radyo ve gramofonların, sonra da münakalâ kolaylaşmasının tesirleri Anadoludaki «Ozan» ve «Âşık» yadigârı olan, hem de çobanın kavalına kadar her obadan yükselen öz Türk seslerini önce bozacak, sonra öldürecekler. Yaşayan seslerde asırlık orijinallik kalmıyacaktır. Halkevleri bu orijinal şeyleri yaşatmak yolunu tutmalı, folklorcu gençlerde koleksiyonlarını tespit etmelidirler. Demek ki beklenene vakit kalmamıştır. Hafriyat geciktirilebilir. Çünkü maddî antikalar toprak altında bir müddet daha bekleyebilirler, halbuki seyyal bir ömür süren ses hatıraları çabuk bozuluyor. İşte bir misal :

İskilipte bir ihtiyar bize eşsiz bir türkü okuyordu, sözleri içinde «tepesinde gözleri olan» acayip bir mahluktan bahsediliyordu. Bunun dede korkut efsanelerindeki Tepegöze aidiyetini sevinçle anladık, fakat aynı şeyi o ihtiyardan başka kimsenin bilmediğini, hikâyenin tamamı o havalide unutulmuş bulunduğunu tahkik ile de müteessir olduk. Köylü okuyucular bize «bu destanlar için artık Sivas tarafına

bakın» diyorlardı. İşte eşsiz bir Oğuz hatırasının halk dilinden düştüğüne dair acı bir misal daha :

Çorumun Halkevi kütüphanesinde benzer yurd tedkikleri ile uğraşan kıymetli arkadaşlarla tanıştım, değerli «Çorumlu» mecmuasının koleksiyonunu görüp tedkik ettim ; Bay Sadinin yazılarını okuyub düşüncelerindeki samimiyete şahsen de şahit olduğum için böylece musiki halkiyatının Çorumdaki ilk öncüsü olarak onu gördüm ve tebrik ettim. İşte bu mahallî hareket genişler, metoda bağlanır ve makineler ile çalışılır ise gelecek ilmi gezileri yapacak kimseler böyle hazırlıklardan başkaca yardım görmüş olurlar. «Mahallî folklor çalışmaları» nin başlaması ile «merkezden gelecek folklor seyahatlarına» lüzum kalmıyacak değildir ; o çığır yine devam edeceği gibi, hatta didaktik mahiyetteki «folkloru teşvik ve propaganda» yazıları da daima çıkacaktır, böyle şeylere ihtiyaç daimidir. İşte bay Sadinin yazıları Çorumun bu yoldaki ilk yayımları oluyor. İstanbul ve Ankarada musiki folkloruna aid olarak yapılan bütün yayımları Çorum Halkevi kütüphanesi toplar ve hepsini alâkadarlar bir kere görürlerse muhakkak

ki çok yeni metod fikirleri edinmiş olurlar. Başarılar diler ve bekleriz.

Beş on satırla da folklor konusunun haricinde konuşmadan edemeyeceğim

Çorum merkezinde danslara yarayacak bir caz takımı, bir de halk bandosu gördük. Bunlar için biraz para sarfedilip ve ücretleri kâfi bir kadroya bağlanıp çalışma disiplini temin olunmasını dileriz. Eski ve gayretli talebemiz Bayan Hayriyenin Ortaokulda başladığı musiki öğretiminin ilerliyeceği açıktır. Ve en istidatlı talebelerile kurmağa çalıştığı halk korosunun alâka görmesi temenni olunur. Ankara konservatuarında eski bir koronun ananesi vardır ve Bayan Hayriye o ananenin terbiyesi içinde büyümüştür. Onun için kendisinin bu işte yardım görmesi lâzımdır, yavaş yavaş muvaffak olacağı açıktır.

Muhitteki bütün kulak itiyadı aykırılığına rağmen bir esas kurabilir. Çorum Halkevi için bu üç heyetin ve hele üçüncünün çalışmaları belki az gelirse de, özlü meşklerle çalışılırsa en sonunda esaslı ahenklere varılacağı açıktır. [2]

[2] Çorumda gördüğüm piyanolar hep kötü şeylerdir. Hepsi için yenilenmesi temenni olunur.

Düşünelim ki Ankaranın o mükemmel ve 70 kişilik C. A. Filarmonik Orkestrası bile her gün dört saat meşk yapmak suretile her cumartesi konserinin programını birer hafta ancak hazırlıyor. Tokim musikisi itina ile çalışılmak isteyen bir sanattır, iyi konser «disiplinli çalışmalarla» olur; uzun çalışmalar ise masraf olur. Halkevinin konserler işini madeten bir esasa bağlamasını, icap ediyorsa doha öğretmen getirtip kurslar açmasını temenni ederiz. Başlı bozuk musiki icraatının cermesini İstanbul, İzmir gibi şehirlerimiz evvelce çok çektiler, binlerce lirayı hiç bir netice almadan harcadılar; başlı bozuk işlerin mütegallesi türeyeceğini, v. s., hep öğrendiler; böyle kötü itiyadların Çorumda ürememesi için şimdiden iyi vaziyet alınması temenni olunur. Gençlere bu yolda da başarı, itidal ve elbirliği dileriz; feragatta şarttır. Her başlangıç

mütevazi olur ve birparça kanaat-kârlık bekler. Ağabeyce dileklerimiz işte bunlardır, açık kalple konuştuk.

Öğretmen Nurullah Şevket, öğretmen Muzaffer, teknisyen Rıza ve şu satırları yazandan mürekkep olan Ankara Devlet konservatuarlarının folklor derleme heyeti, Çorumun merkez, kaza ve köylerinde, başta değerli Vali olduğu halde bütün idare âmirlerinden, Maarifcilerden ve öğretmenlerden, yardımı istenen bütün halktan sevgi, konukseverlik, kolaylık ve işe karşı ıftiharı mucip alâka gördü. Buna karşı gönlümüzde uyanan ve hiç unutamayacağımız şükran duygularını tekrar ederek sözümü bitiriyorum.

Yazımı kabul eden Çorumlu mecmuasına da teşekkür ederim uzun ömürlü olmasını eski bir gazeteci sıfatıyla dilerim. Çıkan nüshalarının muhteviyatından çok istifade ettik.

Hazinei evrak vesikalarına göre :

ONUNCU ASIRDA ÇORUM

Hikmet Turhan Dağhoğlu

Onuncu asırda Çorumun askerî ve içtimai hayatına aid beş vesika daha neşrediyoruz. Bu vesikalardan birincisi M. 1559 H. 967 tarihli olup Osmancık Kadısına hitaben yazılmış bir hükümdür.

Osmancık havalisinde töremiş (Tarak) a.ında bir medrese kaçağının (suhte) sekiz avanesile birlikte Hasan adında bir sipahinin Derbentte esvab ve malını yağma ettiklerini bu hüküm bize anlatmaktadır. Eşkiyaların elde edilmesi için ta Karadeniz sahillerinde bulunan o zaman Bafra kazasına tabi Alaçam karyesine kadar takip eylediklerini bunlardan sekiz tanesinin öldürüldüğünü ve birisinin tutularak Osmancığa getirildiğini ve bunun da sonradan orada siyaset yani idam eylediğini hükmen mütealeasından anlamaktayız. Hükümün

sonunda halkın huzur ve rahatını bozanların haklarından gelinmesi ve bu babda asla müsamaha gösterilmemesi tasrih edilmektedir. Bu hükmün bir sureti ayrıca Çorum sancağı beyine gönderilmiş olduğu hükmün altına kaydedilmiştir.

İkincivesika ise bir timar tevcihi hakkındadır. Bu emrin tarihi M. 1559 H. 963 tarihli olup (Salğoşa) köyü ile diğer köylerden (4719) akça timara sahip olan Süleymanın ölümü ile mahtul kalan timarının (3999) akça timara sahip olan Mustafa bisminde birisine tevcihi ne dairdir. Bu hükmün kime yazıldığı tasrih edilmemiş olmakla beraber sancak beyine gönderilmiş olduğunu anlıyoruz. Çünkü bu timarın verilmesini teklif eden bizzat Çorum sancağı beyi olan İlyas beydir. (1)

[1] Salğoşa Çoruma tabi bir köydür. Bugün (Salkoşa - Salkoşa) denir.

Üçüncü vesika ise Çorum bozahanesine dair sancak beyi İlyas beye gönderilmiş bir hükmüdür ki M. 1560- H. 968 tarihlidir. Bu hükmün mütaleasından anlaşıldığına göre: Bozahane mukataa tarikile senevi icare verilmekte ve bunun geliri sancak beyine tahsis edilmektedir. Bozahane bazan müslümanlara bazan da (zimmi) lere verile gelmektedir. 968 Senesinde bozahane ismi zikredilmeyen bir hıristiyaneye verilmiştir. Çorumda şirret ve uygunsuz hallarile tanınmış olan Hacı Nasrullah ve Mahmud, Musa Fakih isminde üç adam başlarına kendileri gibi epeyce adam toplayup bozahaneye giderek (rakı vardır) diyerek kapusunu mühürlemişler ve sahibi olan hıristiyanı da Kadıya götürmüşlerdir. Ve zavallı adamı vilâyet hududu haricine çıkarmışlardır.

Bu adamların şerrinden bütün kasaba halkını bızır olduklarından haklarında tahkikat yapılması emredilmektedir. Bazı açık göz ve belalı adamların havada para kazanmak için şunun bunun işine burunlarını soktuklarını, bu suretle anlayoz. Bu hükmün Çoruma İlyas beyin adamı Behram

vasitasile gönderilmiş olduğu hükmün sonundaki kayiddan anlaşılmaktadır.

Dördüncü vesika ise haksız yere İstanbul zindanlarında mahpus olan Safa ve Mehmed isminde iki adamın ahvaline dair olup M. 1564- H. 972 tarihli bir hükmüdür.

Hükmün mütaleasından anlaşıldığına göre bu adamlar sabık Çorum beyi Mahmud bey zamanında (Gümüş) kazasında şirret ve şakavet ve hatta hırsızlıkla meş'ur olan (Karakabil) isminde bir mal memurunun tahriki eseri olarak haksızlığa uğramışlardır. Bu adamların masum olduklarına dair (yedi pare) kaziyesi halkının şahadet etmekte olduğunu (Katar) kazası Kadısı ayrıca bildirmiştir. İşte bunun içindir ki bunların ahvalinin bir daha tahkiki Çorum beyi ile (İskilip) Katar ve Çorum Kadılarına bildirilmektedir.

Beşinci vesika ise Çorum sancığı sipahilerinin deniz seferine çıkmalarına dair olup M. 1565- H. 973 tarihlidir.

Sipahilerin Alay beyi kumandasında silâh cûş yani zirh ve cübbeli yani timar sahiblerinin yedek götürdükleri silâh

adamlar ve kafileyi muhafaza için verilen yerli süvarile ile mükemmel bir surette harekete hazır olmaları ve sancağın emniyetini muhafaza için (benevbet) timar sahiplerinin alikonulması zikredilmektedir. Benevbet timarın ne demek olduğunu izah etmek faydalı olur. Bu timara münavebe timarıda denir. Bu timarlar Anadolu'da bir kaç kişinin üzerinde olan timardır. Buna sahip olanlar harp zamanlarında nöbetle sefere gittikleri için timarlarına bu isim verilmiştir. Benevbet timar (Eyaleti Rum) denilen Sivas eyaletinde sipahi-

nin mevrus mülkü gibi mutlaka sahiplerine intikal ederdi. Anadolu'nun diğer cihetlerindeki benevbet timar ise mevrus mülk gibi olmayup sahibinin vefatında oğluna ve oğlunun oğluna ve biradere verilir. Yani silâha muktedir erkek olmak lâzımdı. (2)

Bu beş vesika Çorumun onuncu asrı hicrideki umumî vaziyetini aydınlatması itibarile ehemmiyetlidir. Bu vesikaların hepside Kanunî Sultan Süleymânın saltanatının son devrine rastlamaktadır. Çünkü Kanunî 1566 tarihinde ölmüş ve yerine oğlu Selim geçmiştir.

873 - 1473 tarihli Gazi Ferahsad vakfesinde de yine bu iki köy ile bölgesinin adı vardır. Bu köylerin bölgesi diye kaydedilen yerler Ağcakilise köyü ile Söğütözü köyüdür. Ferahsad vakfesinde adı geçen bu Ağcakilise köyü ile Söğütözü köyü Ağcakilise köyüne çok yakındır. Ağcakilise bu gün ören halindedir. 1004 - 1566 tarihli sicillerle daha sonraki tarihli vesikalarda adını tesadüf edilmemiş görürüz. 350 - 400 yıldan beri müderris olduğu anlaşılmaktadır.

[2] Osmanlı İmparatorluğu teşkilâtı S. 35 Uzun çarşılı oğlu İsmail hakkı.

TARİHTE ÇORUM KÖYLERİ

AYAS, TÜRKLER VE BÖLGESİ

Neşet Köseoğlu

Ayas köyü 143 ü kadın olmak üzere 292 nüfusu vardır. Çoruma bağlı bir Türk köyüdür. Türkler köyü de 253 i kadın olmak üzere 507 nüfusludur. Bu da halis Türktür.

1004 - 1596 tarihinden bu güne kadar mevcut olan mahkeme sicilleri ile bütün vesikalarda bu iki köyün adı geçer.

873 - 1473 tarihli Gazi Ferahşad vakfiyesinde de yine bu iki köy ile bölgesinin adı vardır. Bu köylerin bölgesi diye kaydedilen yerler Ağcakilise köyü ile Söğütpınar mevkiidir. Ferahşad vakfiyesinde adı geçen bu Ağcakilise köyü ile Söğütpınar mezraası Ayas köyüne çok yakındır. Ağcakilise bu gün ören halindedir. 1004 - 1596 tarihli sicillerle daha sonraki tarihli vesikalarda adına tesadüf edilmediğine göre 350 - 400 yıldan beri münderis olduğu anlaşılmaktadır. Ayas'ın yeradları arasında

Söğüdpınarı, bir mevki adı olarak hâlâ yaşamaktadır.

Şimdi 878 - 1473 tarihli Ferahşad vakfiyesini izah edebiliriz :

Merhum ve meşhur Osmançık kadısı Ferahşadın torunları arasında dedelerinden olan muntekîlât hakkında uyuşma neticesi olarak tanzim edilen vesikaya göre Ayas, Türkler, Ağcakilise köyleri ile Söğüdpınarı mezraasının ve Osmançığa bağlı bağlarla Hasandegin köyünün evvelce Ferahşad bin Müeyyed [1] tarafından Osmançıkta inşa ettirdiği mescide vakfettiği sa-

[1] Ferahşadın 841-1438 tarihli Çöplü ve 859-1466 tarihli Hamdi bey vakfiyelerinde imzası vardır. Ferahşadın metindeki vesikada İskender Çelebi'nin kardeşi olduğu tasrih edildiğine göre Halil paşanın evladlığı olduğu anlaşılır. Bu iki vesikadaki imzası şu şekildedir.

Ferahşad bin müeyyed bin Ahmed bin Taybı. Ferahşad Haticeden olan kızı Şerifeyi Mahmud Çelebi bin merhum Mehmed bin Abdullah bey adında ekâbirden birine vermiştir.

bit oluyor. Bu davada şunlar bulunmaktadırlar :

A — Kadı Ferahşadın kardeşi olan İskender çelebi bin merhum, vezir Halil paşanın [2] oğulları Mehmed ve İskenderin vasisi olan şeyhi bin Musa Neccar,

B - Anası emirükebir Mehmed bey kızı Hatice hatun, babası kadı Ferahşad olan Şerife hatunun kocası ve aynı zamanda vekili o-

Kutlu Bey

Vezir Halil Paşa

İskender Çelebi

Ferahşad

Mehmed Çelebi
(Mami Çelebi)

İskender [4]

Cellâd Mehmed

Şerife

Hamza

İnceyaz

Hasan

Sofu Mustafa

Halil paşa ile bu silâle hakkında mevcut kitaplarda bir malûmat bulunup bulunmadığını araştırdık, yalnız Amasya tarihinde oda birbirine mütenakız olarak bir malûmata rastladık. Bu malûmat kanaat ve itimad verecek bir halde olmamakla beraber mütenakız noktalarını tespit etmeği ve doğruyu ortaya çıkarmağa çalış-

lan Mahmud Çelebi bin Mehmed bey,

C — Hatice hatunun Ferahşadın karısı olduğuna şahadet edenler, bunlar arasında sofı Mustafa bin cellâd Mehmed bin elmerhum Ferahşad vardır. [3]

Bu vesikalara göre Ferahşad ve İskender silâlesini şu şema ile tesbit etmek mümkündür :

Amasya tarihli Çelebi Mehmed

[2] 865-1461 Tarihli esleme hatun

vakfiyesinde bu hatunun vekili olarak mahkemede bulunmuştur. O vesikada meharülümera İskender diye yazılıdır.

[3] Bu vesikanın aslı Osmançıkta mütevellileri elindedir.

[4] 865-1461 Tarihli Esleme hatun vakfiyesinde bu üç oğlunun adları yazılıdır.

den sonra Gümüş (5) kasabasında Kadı bulunan Osmancıklı (İmamzade Halil efendi) Çelebiye evvelâ nişancı sonra Veziriazam olduğunu ve (818-1415) de. (Gümüş) te başladığı medreseyi tamamladığını yazar. (6)

Aynı tarih Çelebi zamanında Amasyalı Kutlu beyin oğlu Halil beyin (Gümüş) maden emini olduğunu ve (818-1415) te Beylerbeyi olan bu Halil Paşanın (818-1415) te Selçukkûrî bir medrese inşa ettirerek vakfiyesini tanzim ettirdiğini yazıyor. (7)

Yine aynı tarih Amasyada üçler türbesi karşısında ufak kârgir bir türbe içinde Kutlu bey zade Mehmed Çelebi demekle meşhur Muhiddin Mehmed Çelebi ve mahdumu İskender Çelebinin medfun olduğunu ve ref'iyesinin İskender tarafından tanzim edildiğini ve ümeradan olduklarını yazar. (8)

Bu malûmatın bir kısmı yukarıya çızdığımız şamaya ve verdiği-

[5] Bu gün Amasyaya bağlı bir nahiyedir. Kazasının adı Gümüş hacı köydür. Mecidözünün eski adı olan Avkat Hacı köy ile tefrik için birine Gümüş diğerine Avkat denilmiştir.

[6] Amasya tarihi C. 3. S. 194 ve 171

[7] " " " " C. 1 S. 357

[8] " " " " C. 1 S. 180

miz izahata tevafuk eder. Bir kısımda etmez.

Amasya tarihinin yekdiğerine mütenazız olarak verdiğini zannettiğimiz malûmat bunda mües-sirdir. İzah edelim :

1 - Gümüşte bulunan Haliliye medresesini yapan imam zade evvelce Gümüş Kadısı olan Osmancıklı Halil paşa mıdır?.. Yoksa Gümüş maden emini olan Halil bey veya sonradan Beylerbeyi olan Halil paşa mıdır?..

Bizce Gümüşte bulunan medreseyi inşa ettiren üzerindeki kitabesine göre Temür istilasından sonra Osmanlı hükûmetinin yeniden kurulmasını temin edenlerden Osmancıklı Gümüş Kadılığı yapan ve sonradan nişancı ve veziriazam olan İmam zade Hacı Halil paşadır. Bir yıl sonra yani (818-1416) da ölmüştür. Bir adamın aynı tarihte aynı yerde aynı medreseyi yaptırması tabii kabil değildir. O halde İmam zade ile Kutlu bey zadenin aynı adam olduğunu veyahud Kutlu bey zade nin bu medrese ile alâkalı olduğu hakkındaki Amasya tarihinin verdiği malûmatı kaydı ihtiyatla kabul etmek zarureti vardır.

2 - Amasya tarihi bir yerde Halil paşaya Osmancıklı, bir yer-

de ise Amasyalı diyor. Bonlar yukarda söylediğimiz gibi aynı adam ise bu tarihlerde Osmancık kazası Amasyaya bağlı olduğu için bu şekilde kabul edilmesi Amasyaya bir fazla adam kazandırmak fikrile vilâyet adına bağlanmış olabilir. Aynı adam değilse müellif tamamen haklıdır. Kadı Ferahsadın vazifesi Osmancıkta idi, yaptırdığı medresede orada, arabaşı, ahfadı da orada olduğu bu vesikadan anlaşılıyor. İskender beyin kardeşi olduğuna göre ecdadının da Osmancıklı ve vesikadaki Halil paşanın da keza Osmancıklı Halil paşa olduğunu kabul etmek zarureti hasıl olacaktır.

Şimdi silsileye göre şahıslar üzerinde duralım :

a - Ferahsad (878-1473) tarihli vesikaya göre İskender beyin kardeşi ve Halil paşanın övey oğludur.

b - Amasya tarihine göre Mehmed Çelebiye Memiş Çelebi veya Muhiddin Mehmed Çelebi diyorlarmış. İskender Çelebinin de kardeşi olarak gösterilmektedir. Memi bey (848-1444) de Amasya Beyler beyi Hayreddin Hızır paşaya Kaymakamlık yapmıştır.

ç - Halil paşanın oğlu İskender

der bey mühim bir zattır. Osmancıklı Koca veya Hoca Mehmed paşa bin Hızır Danişmend'in kızı Esleme hatunun (865-1461) tarihinde kardeşleri ile arasında çıkan bir ihtilâf üzerine İskender, vekâletini deruhte etmiştir. Buna nazaran bu aile sıkı münasebeti olduğu ve belki de bu hatunun zevci olduğu anlaşılmaktadır. Esasen Amasya tarihi bunlar için ümeradandır dedfği gibi yukarıda adı geçen Esleme hatun ibranamesinde de İskender hakkında da Mefharülümera tabiri kullanılmaktadır. Aynı zamanda bu vesikada İskender Çelebinin üç oğlunun imzaları da vardır. (9)

Yukarıda adlarını yazdığımız köylerden başka Ferahsad türbesine Osmancığa bağlı Bayır divanından (10) Evhadı, Sakız divanından Narlı, Sekü köyleri de vardır. Bu malûmatı (1104-1693) tarihinde çıkarılan yeni mufassal defteri Sultanî suretinden anlıyo-

[9] Bu vesikanın tam bir sureti Çorumlu dergisinin 1, 2 inci sayılarını ilâve kısmında çıkmıştır. Aslı mütevellilerinin elindedir. Çorum Evkafında kaydı bulunmamıştır.

[10] Bu gün Bayır adında bir köy yoktur. 10-12 köyden ibaret Osmancığın garbında bir bölge vardırki halen dahi buraya Bayır Divanı derler.

ruz. (11)

Buraya kadar verdiğimiz izahat Ayas ve Türkler köyleri ile bölgesinin Hicri yedi ve sekizinci asırdan itibaren mevcudiyetlerini tevsik edecek mahiyettedir. Bu tarihlerden daha evvel bu köyler ile vakfiyede adı geçen diğer köylerin ve mevkilerin bulunup bulunmadığı hakkındaki mahallinde yaptığımız araştırmaları ve bulduğumuz vesikaları aşağıya yazıyoruz :

a - Ayas köyünde bulunan yer adları.

Alayurd : Burada Keramik malzemesi pek çoktur. Çatak ile Şeyhamza arasında geniş bir arazi parçasıdır. (12)

[11] Bu vesikayı çıkarıp mühürünü basan zatın gayet süslü müseddes şeklindeki bir mührü vardır. Mührün içindeki şu yazı sayarı dikkattir:

Varıcak darı bakaya
Ver elini Mustafaya
Şefi ola Muhammede

Bu vesikanın aslı osmanlıkta mütevellisi elindedir.

[12] 683 - 1285 tarihli Melike hatun ve Arif çelebi vakfiyesinde Alayurd adında bir köye rastlanmıştır. Bu vesikada Çoruma bağlı olduğu da kaydedilmektedir. Alayurd - Alayurd adları muhtacı tedkiktir. Çoruma ilk defa iskân edildiği iddia edilen bu Türk aşiretinin adına izafeten verilen bu isim bize çok şeyler öğretecektir. Yaptığımız

Gülek pınarı.

Kale : Burada harçlı yapı temelleri vardır. Çanak, çömlek parçaları da çıkarılır.

Eğrek : Burada da Keramik parçaları çıkarılır.

Ulucak dere;

Cıncık buğazı;

Ali çayırı.

b - Türkler köyünde bulunan yer adları :

Kepeözü;

Kapaklı başı;

Bayram kaya;

Hasarman;

Çalica;

Yukarıda saydığımız ve ikala-

larda adı geçmiyen Şeyhamza köyünün arazisi bu bölgeye karışmakla beraber yer adları bizi doğrudan doğruya alâkadar ettirir. Şeyhamza köyünden buraya yalnız onları yazmakla iktifa ediyoruz :

Kışla deresi;

Bace deresi;

Ağca kise; (13)

araştırmaları Gürcü köyünün tedkiki sırasında izah etmeğe çalışacağız.

[13] Kadı Ferahşad vakfiyesinde adı geçen Ağcakilise köyüdür. Bu köy bu gün ören halindedir. Gayet geniş bir sahaya kaplanmıştır. Şeyh Hamzanın iki kilometre batısındadır. Keramik malzemesi çok çıkarılmaktadır. Osmanlı ve Selçuk parçaları ile daha eski devirlere ait birçok parçalara

Çamlıca : Asıl Şeyhamza denilen zatın mezarı buradadır.

Sögüd pınarı : Ferahşad vakfiyesinde adı geçen yer.

Göynük : Büyük ve küçük Göynük vardır.

Dikmen tepe : (14) Çamlık bir tepedir.

Dobacı dede: (14) Bu da çamlık bir tepedir.

Gazet pınarı :

Buraya kadar yazdığımız köy isimleri ile yer adları şekillerinden de anlaşılacağı veçhile tamamen Türk ve islâm devrine aittir.

Bunların içinde Türk-İslâm devirlerinden daha evvel bir varlığı

ğa muhit olmuş sahaların mevcudiyeti de anlaşılıyor. Notlar daha münasebet düştükçe yazdığımız vechile bu muhitte tezyinatlı taşlar, soku taşı denilen sütun altı taşlar, küp halinde çıkan mezarlar ile klasik devre, friklere ve Etilelere ait Keramik ile Bizanslara ait bir çok paralar çıkmaktadır.

Bu vesikalardan anlıyoruz ki bu bölgede yerleri belli oldukça önemli bir medeniyet yaşamıştır. Fakat o zamanki adlarına ait bir vesikaya maalesef raslanmamıştır. Yapılacak bir sondaj pek faydalı neticeler verebilir.

rastlanmaktadır. Bu köyün yaşadığı devirde Şeyh Hamzanın bulunmadığı anlaşılıyor.

[14] Ağcakise öreni bu tepelerin eteklerini temânen kaplamış bir haldedir.

ÇORUMLU MANİLER

593

Kadifeler geyen yar
Şöyle böyle diyen yar
Cennet yüzü görmezün
Şeftalünü yiyen yar

594

Kadife yasdığı yok
Odana bastığı yok
Kitap getir el basam
Ben sana küstüğüm yok

595

Kadifeden kesesi
Kahveden gelür sesi
Dün gece nerde idin
Koynumun menevşesi

596

Kavak senden uzun yok
Dallarında üzüm yok
Yarım küsmüş gidiyor
Döndürmeye yüzüm yok

597

Kavak sende üzüm yok
Dallarına sözüm yok
Dünya dolu yar olsa
Hiç birinde gözüm yok

Eşref Ertekin

598

Kavaktan kazal indi
Dibine güzel indi
Bir öptüm bir ısırđım
Çiğirim buza döndü

599

Kavakta dal titirer
Elinde nar titirer
Yar kapuyu açınca
Dil durur can tirirer

600

Kapun kapuma bakar
Kapundan kanlar akar
Etme bu kötülüğü
Yine yüz yüze bakar

601

Kapuları kalındır
Adamları zalımdır
Şurada üç güzel var
Biri benim malımdır

602

Kapun kapuma yakın
Altun hamail takın
Kaşlarına uruldum
Gözlerine bin altun

603

Karatut kazalmolur
Her evde güzelmolur
Seversen gelini sev
Kız ile pazarmolur

604

Kara kara kazanlar
Kara yazı yazanlar
Cennet yüzü görmesün
Aramızı bozanlar

605

Kaynar kazan taşmazmı
Yol gedikten aşmazmı
Ağlama kömür gözlüm
Ayrılan kavuşmazmı

606

Kalk gidelim sazlara
Yem dökelim kazlara
Kazlar yemini yesün
Sarılalım kızlara

607

Kırlankuçum kırlankuç
Kanadı meviç meviç
Beni yarden ayıran
Kan kussun avuç avuç

608

Kahveyi kavururların
Dumanını savururların
Ne kötü mehle imiş
Sevmeden ayırurların

[1] Mahalle demektir.

609

Kahve bişirdim ağır
İçtim ki daha ağır
Etine beha yetmez
Kemiklerin cevahir

610

Kara kuşu urdular
Kanadını kırdılar
Biz buralı değiliz
Bize tuzak kurdular

611

Kara tavuk kararsız
Kararım yoktur sensiz
Yılan aksun koynuna
Nasıl yatıyon [2] bensiz

612

Kara tavuk kaz oldu
Komşular kamaz [3] oldu
Yavuz komşu şerinden
Yare varılmaz oldu

613

Konaktan sesin aldım
Eğildim fesin aldım
Şu Çorumun içinde
Beğendim hasin aldım

614

Koyun kuzulayınca
Yarem sızulayınca
Nerelerde bulayım
Canım arzulayınca

[2] Yatıyorsun demektir.

[3] Gammaz demektir.

615

Kıbram suya daldırdım
Doldu deyi kaldırdım
Benim biricik yarım
Ben gönümü çaldırdım

616

Kara tut dalm eğiş
Eğişte yere değiş
Şu Çorumun içinde
Zararım kime değiş

617

Kız ne bakan bacadan
Urbası alacadan
Seni alır kaçarım
Kurtuluş yok kocadan

918

Kar yağar ergin
Ağlarım hergün hergün
Ben derdinden ölürüm
Kanlım [4] olursun birgün

619

Kaşların karasında
Ciğerim yarasında
Bayılmışım kalmışım
Ak göbek arasında

620

Keklik taşa ne gezer
Kalem kaşa ne gezer
Bu gün ben yarı gördüm
Akıl başta ne gezer

[4] Katilim olursun demektir.

621

Keklik çimenden gelir
Yükü Yemenden gelir
Kömür gözün sevdiğim
Çıkmiş hamamdan gelir

622

Keklik çıktı meşeden
Avcular dört köşeden
Gülden almış rengini
Kokusun menevşeden

623

Kekliğim deste yörü
Ayağın meste yörü
Yere basma sevdiğim
Sineme basta yörü

624

Keklikler dağda gezer
Balıklar suda yüzer
Oğul ana demezse
Analar meler gezer

525

Küp içinde hurmayım
Yeşil başlı durnayım
Senden gayri seversem
Gençliğime doymayım

626

Küp içinde kömeler
Tombul mumbul memeler
Yar kadrini ne bilsün
Senin gibi semeler [5]

[5] Akli az olan demektir.

627

Küp içinde bastırma
Kız kekülün kestirme
Bu gece misafirim
Aman beni küstürme

628

Küp içinde bulgurum
Ben de sana vurgunum
Aç koynunu gireyim
Dün geceden yorgunum

629

Küp içinde ezmeyim
Kız koynunda yazmayım
Bana bir öpücük ver
Boynum eğüb gezmeyim

630

Küpe koydum pirinci
Benim yarım birinci
Yarabbim sen kavuşturun
Ay buluda girinci

631

Köplüden geçemiyom
Az doldur içemiyom
Sen benden geçtin ise
Ben senden geçemiyom

632

Köplünün başındayım
On iki yaşındayım
On iki yaştanberi
Kızların peşindeyim

633

Köplünün altı ırmak
Akiyor parmak parmak
Yenile icad olmuş
Kız oğlana yalvarmak

634

Köprünün altı desti
Çiçekli şalvar estî [6]
Ak memenin üstünde
Beni bir gafflet bastı

635

Köprünün altı buzlar
Dönerini [7] yıldızlar
Yine aklıma düştü
Turunç memeli kızlar

636

Ketenim var tarakta
Bir yar sevdim konakta
İrakkığın kayırmam
Sevgisi var yürekfe

637

Keten gömlek iki kat
Birini gey birini sat
Benden gayri seversem
Kalkmaz döşeklere yat

(6) Eski kadınlar bolpaçalı şalvarlar geyerler. hızlı yürüdükleri zaman yellenir eserdi. Filanca şalvarı geydi esdiriverdi derler.

(7) Tabanca demektir. Altıpatlar dahi derler.

Cönklerden derlemeler

RİFAT (1)

Bu aşık aslan Derendeli olup Çoruma gelerek yerleşmiş burada vefat etmiştir. Bir divan teşkil edecek kadar şiirleri olduğunu bunların oğlu şimdilik mahkeme baş kâtibi bulunan bay Servette saklı bulunduğunu öğrendik. Halk edebiyatına ait bu eserlerin saklanması değil neşredilmesi lâzımdır.

Bay servetin vereceği malûmata Çorumlunun sahifeleri açıktır, Biz elimizdeki cönklerde rastladığımız bir koşmasını yukarıya koyduk.

K O Ş M A

Bir çeşmi ahuye gönül düşürdüm
Ruzi şep yelerim sevdasına ben

Anınçin böyle aklım şaşırdım
Varup yalvarayım ninesine ben

Ümmünden mukaddem yokmudur ebi
Derseler irfanlar nedir sebebi

Fevt olmuş pederi yar iken sabi
Fatiha okurum babasına ben

Geçer güvenilmez alem dostuna
Badema karmatar yağar üstüne

Veririm darıbin seni destine
Karışmam belâyı kavgasına ben

Sorarsa yarimin ismini her kim
Harfi müsenna dokuz dörtten evel mim

İsmi aslından ha mukaddemi cim
Rifata yazarım imlâsına ben

D E S T A N (1)

Hakkın dizarında gizli sırdım
Kudret kandilinden indirdin beni

Emreyledin sızdım eridim aktım
Atanın beline gönderdin beni

Anadan doğmadan kâbeye vardım
Ana rahminde ben gör neler gördüm

Üçyüz altmış altı gün ayağın durdum
Depemin üstünden dönderdin beni

Emreyledin geldim anadan doğdum
Getirdiler bana bezler dolandım

Bir zamanda beşik verdin belendim
Ananın südüne kandırdın beni

Beş yaşımda elim ermez işime
On yaşımda gezdim başlı başıma

Kemalin buluşca on beş yaşıma
Seraser sevdasına yeldirdin beni

On beşimden yigirmiye yol oldum
Otuzumda kan bulanık sel oldum

Kırk yaşımda bir değirmi göl oldum
Hayrimla şerimi bildirdin benim

Ellide yarı yaşı geçirdim
Altmışımda bildiğimi şaşırdım

Yetmişimde yol yokuşa düşürdüm
Yolumu yokuşa düşürdün benim

Seksenimde belin başına çıktım
Doksanımda cümle aleme baktım

Yüz yaşta osandım dünyadan bıktım
Ayak ayak kırdın indirdin beni

Abdal pir sultanı derde düşürdün
Ecel şerbetini ezdin içirdin

Azrail gönderüp canım uçurdun
Dünyaye gelmediğe döndürdün beni

[1] Bu destan Millî Kütüphane kütüğünün 5556/84 numarasında kayıtlı kitabın son sahifelerinin birisinden yazılmıştır.

AŞIK BEDRİ

Bu aşığın hakkında yaptığımız incelemede Coruma iki defa Zileden geldiğinden Zileli olduğu zan ediliyor. hangi gelişi olduğu kestirilemiyor isede 1304 de Ceyhuni ile birlikte bir kahvede saz çalup müşâ arede bulduklarını ve yanlarında birde Cihani isminde diğer bir şair dahi bulunduğunu gören ve yaptıkları fasılları dinleyenler pek çoktur. Ne yazıkki bunların hiç birisinden Bedriye ait ufacak bir beyit bile almak mümkün olamadı. Yalnız Bedrinin genç güzel uzun boylu yakışıklı tahminen otuz yaşlarında çeket (1) Zivka elbise geydiğini okur yazar olmadığını söylüyorlar. Asıl ismininde ne olduğunu bilen yok isede bizim şimdiye kadar bulduğumuz cönklerden birisinde bulup aşağı yazdığımız gazelin serlevhasından isminin İsmail olduğu anlaşılmaktadır.

GÜFTÜ İSMAIL BEDRİ

Mani i aşk dilberanın çeşmi şebbazındadır
Nuri hakkın pertevi ol hüsnü mümtazındadır

Zazihidin gerçi muradı cenneti âladadır
Aşkın maksudu yarin vuslatı razındadır

İdi haçtır aşika dilber terahhum ettiği
Devleti dünyada ger ruyi terahhum ettüğü

Budurur bais şeha arzu tekellüm ettiği
Bendelerinde muhabbet nutku elfazındadır

Arifi dana bilür ol paki cevher neydüğün
Pertevi hüsnündeki mir'âti enver neydüğün

Ya nebilsün tab'ı cahil zevki dünya neydüğün
Lezzeti dünyayı derler dilberin nazındadır

Bedri ya sen âlem içre dilpesendol merdisen
Sırrı hakkın mahzeni âli menendol merdisen

Çoğuna meyleleme bir yare bendol merdisen
Bülbüle bir gül yeter haslat anın azındadır

[1] Zivka - bacakların hali aslisini gösterir bir şekilde yapılmış daracak bir nevi pantolon.

Hacı Bektaş mütevellisi Cemaleddin hakkında (Sârâ) is- minde bir bayanın Cemaleddin Sivasta iken söylediği methiyedir (1)

İkamet eylerken şehri Sivasta
Âzerde dil biraz gezdim dolandım

Hükûmet önünde meyani nasta
Görünce cemalin bir melek sandım

Gözüme göründü hüsnün güneşi
Mestü hayran etti bu sevda keşi

Te's-i edüp cane aşkın ateşi
Ayaktan başadek tutuştum yandım

Cemalin nurunu görünce gözüm
Kemendi aşkına bağlandı özüm

Hilâfım yok vallah doğrudur sözüm
Gaflet uykusundan henüz uyandım

Kırkı geçti yaşım görmedim asla
Böyle bir hayalet böyle bir sevda

Aşkın badesini bize galiba
Henüz sundular nuş ettim kandım

Senden dileğimdir bu hey âlişan
Sureti pakini gel eyle ihsan

Levhani sinemde edeyim mihman
Babı ihsanına geldim dayandım

Sağ iken yadigâr olsun ol tasvir
Öldüğümde kabrim eylesün tenvir

Gamzen oku kıldı bağıma te'sir
Vuruldu yürekten kana boyandım

[1] Bu medhiyede İshabacılı aşık Haydarın azından yazıldı.

Çekmekteyim hiçbir ile melâli
Getmez gözlerimden hüsnün hayali

Harmanı kazada dane misali
Âsiyabı aşka düştüm ufandım

Haneî vahdettir bize menzilgâh
Zineti dünyaya kılmazam nigâh

Hiç kimse olmadı derdimden âgâh
Çok tecrübe oldum nice sımandım

Sârâ cariyendir ey melek sima
Efendimsin sana kıldım iltica

Reddeylemek düşmez şanına haşa
Merhamet kapuna geldim dayandım

Kemendi aşkına bağlandı öxüm

Hiç kimse yok vallahi doğrudur sözüm

Çabala tennesi idarım çabala tennesi idarım

Kırkı geçti yaşam görmedim asla
Böyle bir havâlet böyle bir sevda

Akılmaksunu nıray uduksam mıkâş
Akılmaksunu nıray uduksam mıkâş

Senden diledimdir bu hay âlişan
Süreti pakini gel eyle ihşan

Ya ne bilersen bu hay âlişan
Levhanı senimde edevim minhan

Bahî ihşanına geldim dayandım
Sâğ iken vâdigar olman ol tasvir

Öldüğünde kaprım evlesün tenvir
Çayın meşrubatıdır bu meşrubat

İzabında nime talsad tetey lügâzâ
Vurulubum yürekten kans dayandım

[1] Bu meşrubatın leşaburî aşkî havâsinde arzıdır.

ÇORUMLU

Çorum Halkevi Dil, Tarih ve
Edebiyat komitesi çıkarır

YIL : 2 SAYI : 17

30 İKİNCİ TEŞRİN 1939

Basıldığı yer : Çorum Vilâyet Matbaası